

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením na další čtvrtletí. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil odklad exekuce pouze do 22. června 1927. Důvod y: V rozhodnutí ze dne 1. března 1927 — R II 66/27 — vyslovil nejvyšší soud názor o tom, od kterého dne se má počítati tříměsíční lhůta odkladu exekuce podle § 1 zák., jen ohledně prvního povolení, takže nižší stolice ohledně způsobu počítání této lhůty při dalším povolení odkladu tímto právním názorem nejsou vázány. Jak zřejmo z motivů k zákonu ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místností, je mezi jiným účelem nových předpisů, by provisorium, jímž je odklad exekuce, nebylo protahováno do nekonečna a by byl omezen počet odkladů, jež lze téže osobě za sebou povolit. Vzhledem k tomuto úmyslu zákona jest vykládati ustanovení § 1 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. v tom smyslu, že odklad exekuce převyšující 9 měsíců jest naprosto a za každých okolností vyloučen. Neboť jinak byla by dána dlužníkovi možnost, by protahováním řízení o žádosti za opětný odklad získal příznivější lhůty odkladu, než mu zákonodárce přiznává. Jest proto třeba, aby lhůty odkladu bezprostředně za sebou následovaly. Podle shora uvedeného rozhodnutí nejvyššího soudu uplynula první čtvrtletní lhůta dnem 22. března 1927, takže další tříměsíční lhůta jest počítati od tohoto dne a tato končí 22. června 1927.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Jest pravda, že nelze vyvoditi z doslovu zákona názor, že celkový odklad exekučního vyklizení místností ve smyslu zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. nesmí překročiti 9 měsíců a že lhůty odkladu musí následovati bezprostředně za sebou. Než rekursní soud ve směru tom právem se dovolává motivů zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., jež platí i pro zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n., a správně také uvažuje, že jinaký výklad zákona umožnil by dlužníkovi, by protahováním řízení získal odklad exekuce na dobu, kterou mu zákonodárce přiznati nechtěl.

Čís. 7131.

K povolení obnovy ve sporu o zjištění nemanželského otcovství z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. nestačí, že lze krevní zkouškou zjistiti, že muž, matkou dítěte za otce označený, jím skutečně jest nebo není, nýbrž jest i potřebí, by zde byly všechny předpoklady, že bude lze důkaz ten provést, zejména by bylo předem jisto, že osoby, jichž krev dlužno zkoumati, k tomu svolí, by jim byla odebrána potřebná krev. K odebrání krve nelze nutiti ani strany ani třetí osoby, aniž lze dáti příkaz poručníkovi, by svolil k takovému zásahu.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, Rv II 697/26.)

Rudolf H. byl v původním sporu roku 1924 uznán nemanželským otcem Václava P-a a odsouzen ku placení výživného. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Rudolf H. obnovy onoho sporu, ježto v nejnovější době dospěli badatelé k tomu, že lze zkouškou krve otce, matky a dítěte zjištění, zda dítě bylo určitým mužem zplozeno. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Neúplným jest prý řízení proto, že první soudce nepřipustil znalecký důkaz: 1. zkouškou krve obou stran a matky nezl. žalovaného o tom, že žalobce nemůže býti zploditelem žalovaného, 2. o tom, že důkaz zkouškou krve podle stavu vědy jest spolehlivým a neklamným. Důkaz ad 2. byl při odvolacím roku proveden a jako znalec ustanovený universitní docent Dr. M. potvrdil, že podle nynějšího stavu vědy za jistých podmínek z jakosti krve matky dítěte, dítěte samého a muže za otce dítěte označeného může býti činěn spolehlivý závěr, že muž, za otce dítěte označený, nemůže býti zploditelem dítěte. Důkaz znalecký ad 1. bylo by lze, poněvadž tu jde o důvod obnovy podle § 530 čís. 7 c. ř. s., podle § 541 c. ř. s. provésti jen v obnoveném sporu o otcovství. Vytýkané vady neúplnosti tudíž ad 1. není, ad 2. byla odstraněna. S hlediska nesprávného právního posouzení věci uplatňuje odvolání, že názor prvního soudce jest nesprávným, že, pokud jde o důkaz zkouškou krve, jde o teoretickou hypotese, nikoliv však o prokázanou vědeckou nauku a že nabízený důkaz ani proveden býti nemůže, když strana žalovaná a matka nezl. žalovaného se zdráhají, krev si nechati odebrati za účelem provedení zkoušky krve. V onom směru nelze dle shora řečeného názoru prvního soudce přisvědčiti, dlužno však s ním souhlasiti v posledním směru. Také při odvolacím roku prohlásili poručník nezl. žalovaného za něho a matka nezl. žalovaného za sebe, že nesvolí k odebrání krve za účelem zkoušky krve. Zda jsou oprávněni tomu se zpečovati, dlužno posuzovati podle ustanovení c. ř. s. o důkazu ohledáním. K ustanovením c. ř. s. o věcech přezvědčných nelze přihlížeti, poněvadž § 318 c. ř. s. mluví o věcech, jichž strany pro své styky, jak prokázati lze, užívaly, této podmínky se tu však nedostává. Pokud jde o ohledání, poukazuje § 369 c. ř. s. k §§ 303 až 307 c. ř. s. Z toho plyne, že odpůrce jen za podmínek § 304 c. ř. s., osoba třetí na sporu nesúčastněná pak podle § 308 c. ř. s. jen žalobou může býti přidržena k vydání předmětu ohledání. Nelze tvrditi, že nezl. žalovaný nebo jeho matka podle občanského práva nebo, poněvadž předmět ohledání jest jim a žalobci společným, podle § 304 (§ 308) c. ř. s. jsou povinni, ukázkou své krve k účelům ohledání procesnímu soudu dáti k dispozici. Ale, i kdyby se za to mělo, že tu jde o společný důkazní prostředek ve smyslu § 304 c. ř. s., mohl by jen zásahem do tělesné integrity súčasťněných předmět ohledání býti opatřen, k takovému donucovacímu opatření proti vůli súčasťněných nedávají však procesní zákony opory. Uplatňuje-li odvolání, že první soud měl průvodní usnesení vydati a dokazovateli přenechati, by se po případě žalobou domáhal provedení důkazu, nutno podotknouti, že již hospodárnost sporu káže, by nebyly připuštěny důkazy, jichž neproveditelnost jest již předem zjištěna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opírajícímu se o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Předně bylo z úřední povinnosti zjistiti, že články o novém průvodním prostředku, o zkoušce krve, byly uveřejněny, jak z příloh vyplývá, v Neue Freie Presse v číslech ze dne 4. a 6. března 1926 a že žaloba o obnovu byla podána 3. dubna 1926, tudíž před uplynutím jednoměsíční lhůty § 534 c. ř. s. Podle § 530 čís. 7 c. ř. s. lze povolit obnovu, dozvěděla-li se strana o nových okolnostech anebo důkazech, anebo bylo-li jí umožněno jich použití a byl-li by jich přednes a použití v základním sporu přivodil pro ni příznivější rozhodnutí. Jest tedy podmínkou připuštění obnovy, by nový důkaz byl způsobitým, přivoditi pro žalobce příznivější výsledek základního sporu, a, aby bylo lze důkaz ten provést. Nestačí tedy ku povolení obnovy řízení, že lze krevní zkouškou po případě zjistiti, že muž matkou dítěte za otce označený jím skutečně není, nýbrž jest i potřebí, by zde byly všechny předpoklady, že důkaz ten bude lze provést, zejména v tomto případě, by bylo předem jisto, že osoby, jichž krev dlužno zkoumati, k tomu svolí, by jim potřebná ke zkoušce krev byla odebrána. Jen pak je možno, že nový důkaz přivodí obrat ve sporu příznivý pro žalobce. Dlužno proto, by se již soud obnovu povolující otázkou touto zabýval a zkoumal, zda provedení důkazu jest zajištěno, pokud se týče, zda není již předem vyloučeno, a není proto správným názor dovolatelův, že tuto otázku řešiti má teprve po povolení obnovy soudce základního sporu. Právem se proto oba nižší soudy otázkou tou zabývaly a dlužno uznati, že ji též správně rozřešily. Že by dokazovatel měl již po ruce krev dítěte a jeho matky, již jest ku provedení zkoušky potřebí, dovolatel ani sám netvrdí a netřeba se proto tímto případem zabývati. Zde jde pouze o to, zda jsou povinny žalované dítě a jeho matka, jež byla toliko svědkyní v základním sporu, trpěti, aby jim ke zkoušce potřebná krev byla z těla odebrána, když, jak jest nesporno, dobrovolně k odnětí tomu nesvolí. Jak již nejvyšší soud uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 2. března 1927, č. j. Rv II 42/27, čís. sb. 6865, ukládá zákon třetím osobám sice povinnost svědeckou, po případě znaleckou (§§ 325 a 353 c. ř. s.), neukládá jim však povinností dalších. Zejména jim neuložil povinnost, by vydaly soudu listiny, jež jsou jejich výhradním vlastnictvím, neboť povinnost ediční jest stanovena pouze pro listiny společné nebo takové, na jichž vydání má dokazovatel právo podle občanského zákona. Věci doličné jest povinen soudu předložiti dokazovatelův odpůrce, má-li je (§ 369 c. ř. s.). Nemá tedy třetí osoba, a tou jest matka žalovaného dítěte, nejsouc na sporu účastněna, takové povinnosti, i kdyby svou vlastní krev měla po ruce, tím méně, kdyby si ji musila teprve dáti odebrati. Zákon neukládá ani straně povinnost, by sdělila svým výsledkem odpůrci průvodní prostředek, a nenutí ji k výpovědi za účelem důkazu, ponechávaje pouze soudu uvážiti a oceniti odepření výpovědi. Tím méně lze nutiti stranu, by poskytla krev z vlastního těla ku provedení důkazu odpůrcem nabídnutého. Při odebrání krve nejde o ohledání věci, která jest v odpůrcově držbě, krev v živém těle není samo-

statnou věcí, nýbrž součástí těla, součástí osoby lidské (§ 369 c. ř. s.). Donucovacího práva soudu proti straně neb osobě třetí, by poskytla svou vlastní krev, aby trpěla její odebrání ze svého těla za účelem jejího ohledání a zkoušky, nezná zákon. Vadí tomu právo na nedotknutelnost osoby, jež jest jen potud omezena, pokud to zákon připouští. Při tom jest lhostejno, zda odebrání části krve ke zkoušce potřebné jest opatřením nebezpečným a zásahem ohrožujícím zdraví lidské, čili nic. Že byl poručník dítěte povinen, jak dovolání tvrdí, dáti k zásahu tomu za účelem zjištění materiální pravdy svolení, nebo měl povinnost vyžádati si svolení soudu poručenského k odepření zásahu toho, nelze z ustanovení občanského zákona dovoditi a dovolání ani se nepokusilo na některé ustanovení zákona v tom směru poukázati. Tím jest však vyloučena možnost, by soud dal na žalobcovu žádost příkaz poručníku, by svolil ku zásahu takovému. Bude proto vyloučena možnost, by soud hodnotil na újmu dítěte okolnost, že poručník odepřel svolení k tomu, by dítěti krev ke zkoušení byla odebrána; není-li zde takové povinnosti po zákonu, není ani poručník bez porušení své povinnosti, pečovati o zdraví dítěte, oprávněn k takové zkoušce svoliti, zejména ne v tomto případě, kdy spor o otcovství na prospěch dítěte již pravoplatně byl rozsouzen.

Čís. 7132.

Vyrovnací řád.

Pod ustanovení § 12 (1) vyr. řádu nespadá případ, bylo-li exekucního zástavního práva nabyto v šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení na věcech, na nichž bylo již dříve zřízeno pro vymáhajícího věřitele smluvní zástavní právo podle notářského spisu, na základě něhož byla pak povolena exekuce. Lhostejno, že v příčině těchto předmětů byla svého času pravoplatně odložena exekuce podle § 11 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 9. června 1927, R I 127/27.)

Návrhu dlužníka, by byla zrušena exekuce na movitosti vzhledem ku zahájení vyrovnacího řízení, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Práva zástavního k předmětům sepsaným pod čís. pol. 1—10 zájemního protokolu ze dne 29. ledna 1926 nabyta vymáhající strana již podle notářského spisu ze dne 14. května 1925, a exekuce podle tohoto notářského spisu na tyto předměty vedená měla pouze za účel, toto smluvní právo zástavní zpeněžiti. Pro počítání 60denní lhůty podle § 12 (1) vyr. ř. před zahájením vyrovnacího řízení, k němuž došlo dne 24. února 1926, je tedy rozhodno pouze datum notářského spisu, které spadá daleko zpět před počátek oné lhůty, takže nemohlo zavedením vyrovnacího řízení smluvní právo zástavní zaniknouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.